

Mette Juul.

FOTO: STEPHEN FREIHEIT

METTE JUUL There Is a Song

Universal UNI 4744866 / Tid: 58 min.
Mette Juul v g, Ambrose Akinmusire tp, Nikolaj Hess p, Joe Sanders b, Rodney Green dr, Mike Moreno el g. Insp. System Two in Brooklyn jan 2015.

Från början tänkte den danska vokalisten, gitarristen och låtskrivaren Mette Juul spela in ett rent klassiskt jazzalbum. Istället blev sångerna som hon började skriva inspirerade av kvinnliga amerikanska singer-songwriters. Även under resor i Italien, New York, Paris, Berlin och naturligtvis i Köpenhamn (på hemmaplan) fick hon inspiration till sina låtar. All musik och text är Mette Juuls med undantag av Leonard Cohens *The Land of Plenty* samt Antonio Carlos Jobims *Double Rainbow*. I dagarna turnerar Mette Juul i bland annat Sve-

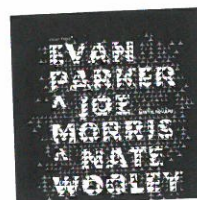
rige tillsammans med pianisten Heine Hansen, basisten Jesper Lundgaard och trumisen Janos Templeton.

Den amerikanske trumpetaren Ambrose Akinmusire har en smakfullt framträdande roll på skivan. Jag fäster mig för hans originella infall, som skickligt vävs in i Mette Juuls uttrycksfulla och spännande sång. Trumpeten hjälper på något vis sången att nå fram med budskapen. Mette Juul är ung, men har ändå en mogen röst. Medmusikanterna är omsorgsfullt valda: Pianisten Nikolaj Hess har varit med på hela resan från projektets första jamsession som eldsjäl och inspiratör. Han har även gjort musiken till Mette Juuls text i *Northern Butterfly*. Trumisen Rodney Green ger extra tryggt stöd, basisten Joe Sanders binder ihop och gitarristen Mike Moreno levererar rytmisk jazzkänsla, allt till en lysande Mette Juul. Ett utförligt texthäfte saknas ingalunda i detta intressanta och välproducerade album.

LASSE SEGER

PARKER/MORRIS/WOOLEY Ninth Square

Clean Feed CF335 / Pluggad / Tid: 57 min.
Evan Parker ts, as, Joe Morris g, Nate Wooley tp. Insp. Live i New Haven, Connecticut, USA den 19 sept 2014.

Den fria improvisationsmusikens stora fördel men också förbannelse är de tillfälliga konstellationerna. Ibland hörs hur musikerna inte når varandra, frånvaron av samspel blir nästan hörbar och resultatet blir därmed platt. Men så finns motsatsen, där nya eller nygamla möten skapar skärpa och en miljö där deltagarna lyfter varandra till höga höjder. Denna trioinspelning tillhör definitivt den senare kategorin. Saxofonisten Evan Parker, gitarristen Joe Morris och trumpetaren Nate Wooley är var för sig fantastiska improvisatörer, tillsammans skapar de ett mästerverk.

Evan Parker är i högform. Hans upprejade cirkulära fraser snurrar upp vilket tamt stämningläge som helst i stratosfären. Det är ett återkommande fenomen men naturligtvis byggt på olika detaljer när man synar det närmare. Han har finlipat det i många år utan att han någonsin tappat närvaro eller stringens. Trumpetaren Nate Wooley har inte lika lång erfarenhet men har under de senare åren kommit fram som en allt viktigare röst inom improvisationsmusiken. Hans roll på denna skiva är något tillbakadragen, det är sällan han som står i centrum. Men det han gör är väldigt bra, hans spräckligt dova klang drar streck genom luften när Parker och Morris är mer cirkulära, eller så ligger han med brusande ton och ger bakgrund till de övriga, bland annat. Men det är Joe Morris som är stjärnan denna gång. Han har en spännvidd som är osannolikt bred. Stundtals är han med sitt fingerspel rent narrativ i detta annars så abstrakta sammanhang. Han är också den som drar mest åt jazz, men förflyttar sig sedan åt ett "rockigare" spel à la Sonny Sharrock. Som en kameleont ändrar han skepnad utan att tappa sin särprägel, som i avslutande *Green* där hans ekoprydda gitarr får hela låten att gunga, inte rytmiskt, utan snarare rent existentiellt.

Alla tre spelar formidabelt, inte alltid med varandra då de kan lika gärna spjärna emot. Men de står alltid i relation till varandra, lyssnar och släpper fram. Som i *Temple Elm* där de växlar mellan solo, duo och trio på ett mycket prestigelöst sätt.

MAGNUS NYGREN